

1

Achteraf herinnerde Seth zich koude lucht, rode strepen aan de westelijke hemel, muziek in zijn oren en zijn eigen zware ademhaling. Achteraf kwam het begrip, dat als een doorn in zijn geheugen bleef steken. Hij had hen niet horen aankomen.

Er zaten diepe voren in het pad door Golden Gate Park en hij reed met zijn oortjes in, de volumeknop open. Zijn gitaar zat in een hoes die als een rugzak om zijn schouders hing. De karmozijnrode zonsondergang flitste als een stroboscooplamp tussen de eucalyptusbomen door. Op Kennedy Drive hopte hij met zijn fiets van de stoeprand af, en hij stak de weg over en reed naar het bos om een stukje van de route af te snijden. Nog een paar honderd meter, dan was hij thuis.

Hij was laat, maar als hij hard reed, was zijn moeder nog niet thuis van haar werk. Zijn adem vormde een witte pluim in de lucht. De muziek dreunde in zijn oren en hij hoorde Whiskey nauwelijks blaffen.

Hij keek over zijn schouder. Vijftig meter achter hem stond de hond op het pad stil. Slippend kwam Seth tot stilstand. Hij duwde zijn bril hoger op zijn neus, maar het pad lag in de schaduw en hij kon niet zien waarom Whiskey blafte.

Hij floot en zwaaide. ‘Kom op, sufferd.’

Whiskey was een grote hond, deels Ierse setter, deels golden retriever. Deels zitkussen. Een grote lieverd, elke domme centimeter van zijn logge lijf. Hij had zijn haren opgezet.

Als Whiskey de benen nam, kon het eeuwen duren voordat hij hem te pakken had. Dan was hij zeker te laat thuis. Maar Seth was vijftien – nou ja, over een maand – en Whiskey was zijn verantwoordelijkheid.

Hij floot nog een keer. Whiskey keek even naar hem om. Seth had durven zweren dat de hond bezorgd keek.

Hij trok de oortjes uit zijn oren. ‘Whiskey, kom hier.’

De hond kwam niet van zijn plaats, en zijn nekharen bleven overeind staan. Buiten het park hoorde Seth verkeer over Fulton rijden. Hij hoorde zingende vogels in de bomen en een vliegtuig boven zijn hoofd. Hij hoorde Whiskey grommen.

Seth reed naar hem toe. Misschien was het wel een wasbeer, en zelfs in San Francisco konden wasberen rabiës hebben.

Hij stopte naast de hond. ‘Whiskey, blijf.’

Op Kennedy hoorde hij een autoportier dichtslaan. Bladeren en dennennaalden kraakten onder stevige schoenen. Whiskey legde zijn oren in zijn nek, en Seth greep hem bij zijn halsband. De hond trilde van de spanning.

De vogels waren gestopt met zingen.

‘Kom. Voet,’ zei Seth, en hij draaide zich om.

In de avondschemering stond een man op het pad, zo’n drie meter van hem af. Er ging een verraste tinteling door Seth heen, die hij tot in zijn haarwortels voelde.

De man had geen nek, zijn kaalgeschoren hoofd liep door tot op zijn schouders. Zijn armen hingen langs zijn lichaam. Hij zag eruit als een te lang gekookte knakworst van een kraampje in een honkbalstadion.

Hij knikte naar Whiskey. ‘Daar heb je je handen vol aan. Hoe heet hij?’

De zon was al bijna onder. Waarom droeg die man een zonnebril?

Hij knipte met zijn vingers. ‘Hier, beest.’

Seth hield Whiskeys halsband vast. Hij voelde de tinteling op

zijn huid, en hij had een fel, bonzend gevoel achter zijn ogen. Wat wilde die man?

De hotdog met de zonnebril hield zijn hoofd schuin. ‘Ik vroeg hoe hij heet, Seth.’

De felheid bonkte achter Seths ogen. De man wist wie hij was.

Natuurlijk wist hij dat. De slungelige Seth had koperrood haar dat als stro omhoogstak, en indringende lichtblauwe ogen waarmee hij volgens zijn moeder een blik als een laserstraal kon afvuren. *Dat heb ik weer*, zei ze wel eens. *Je bent het evenbeeld van je vader.*

Seth greep Whiskeys halsband steviger beet. Dit had hij weer. Echt iets voor hem om pech te hebben, om... *O shit* – dit had iets met zijn vader te maken.

Wat wilde die man? Die man had het op hém voorzien.

Hij vluchtte. Hij sprong op zijn fiets, maakte een haakse bocht en ging er als een hazewind vandoor, weg van de wandelende hotdog. Als een gek scheurde hij de bossen in.

‘Whiskey, kóm,’ schreeuwde hij.

Hier was geen pad, alleen hobbelig terrein met bruin gras en doede bladeren. Hij greep het stuur steviger beet en trapte zo hard dat zijn benen het bijna niet konden bijhouden. Zijn bril stuiterde op zijn neus. Zijn oortjes zwaaiden naar beneden en tikten tegen de fiets. Er sippelden liedjes uit.

Achter zich hoorde hij Whiskey blaffen. Seth was te bang om over zijn schouder te kijken.

De hotdog was niet in zijn eentje gekomen. Whiskey had naar iets op Kennedy Drive staan grommen, en Seth had een dichtslaand autoportier en voetstappen op het pad gehoord. Hij had het gevoel dat er een appel in zijn keel was geramd. Er waren twee kerels in het park die hem te grazen wilden nemen.

Hij moest zijn moeder waarschuwen.

Zijn mobieltje zat in de zak van zijn spijkerbroek, maar hij kon er niet bij nu hij als een dolle wegfietste. In zijn keel welde een jammerkreet op, maar hij onderdrukte hem. Hij mocht niet huilen. In het donker leken de groene bomen wel zwart. Honderd meter voor zich uit zag hij tussen de takken door voorbijrijdende koplampen op Fulton Street.

Hij moest zijn huis zien te bereiken. Zijn moeder – o god, stel dat die kerels ook achter haar aan kwamen...

Nog negentig meter naar Fulton. Witte koplampen schenen fel tussen de bomen door. Seths handen verkrampden om zijn stuur, zijn benen brandden. De gitaar stuiterde in de hoes op zijn rug. De fiets belandde met een dreun in een geul, maar hij wist overeind te blijven, het stuur recht te houden en door te fietsen. Op Fulton waren andere mensen. De koplampen kwamen dichterbij.

Achter zich hoorde hij Whiskey janken.

Hij keek over zijn schouder. Door het kreupelhout rende zijn hond achter hem aan, gevolgd door de hotdog.

‘Whiskey, rénnen,’ schreeuwde Seth.

Zijn benen trilden, maar hij zette weer kracht en stoof langs een oude eik in de richting van de weg.

De tweede man stond achter de boom te wachten.

Hij strekte zijn arm uit op het moment dat Seth voorbijreed en greep de steel van de gitaar, waardoor Seth van de fiets werd gerukt. Seths voeten vlogen omhoog, hij spreidde zijn armen en belandde boven op de gitaar op de grond. Hij hoorde de snaren ploinken en het instrument breken. Door de klap werd alle lucht uit zijn longen geperst.

De man greep hem beet. Deze kerel was vierkant en had grijs, gemillimeterd haar, waardoor hij op een betonblok leek. Hij was oud, maar hij zat vol puistjes. Hij trok Seth overeind.

Seth probeerde hem te trappen. ‘Laat me lós.’

Het kwam eruit als een schreeuw. Seth maaide met zijn vuist en schopte naar de knieën van de man.

‘Jezus.’ De man draaide Seths arm op zijn rug.

Een scherpe pijn schoot door Seths elleboog. De man duwde hem in de richting van de bosjes.

Op dat moment viel Whiskey als een grote bonk spieren, kracht en woedend geblaf aan. De hond maakte een sprong en zette zijn tanden in de pols van de man. Het betonblok deinsde achteruit en liet Seth los.

Met zijn bril scheef op zijn neus rende Seth struikelend tussen de bomen naar Fulton Street. Achter hem hoorde hij furieus ge-

blaf. Het betonblok schreeuwde. Een afschuwelijk gejack van Whiskey.

Nog veertig meter naar Fulton. Whiskey's gejack zwakte af tot een kreun van pijn. Seth bleef rennen. Nog twintig meter. Hij kon zijn vader horen: *Wijk nooit uit voor een dier. Als je op de weg moet kiezen tussen een hond en jezelf, moet je zorgen dat jij het overleeft.*

Maar dit gebeurde juist door zijn vader, en als hij niet wist te ontsnappen, belandden zijn moeder en hij in een enorme zee van angst en pijn.

Vijftien meter. Hij zag de weg, auto's, het trottoir, de zijstraat die op Fulton uitkwam. Zijn straat – zijn huis was nu vlakbij. Hij kneep met zijn ogen en probeerde te zien of zijn moeders auto er al stond.

Er stond iemand op de oprit. Een vrouw – hij zag bleke benen onder een rok. Lang, lichtbruin haar.

Zijn kracht kwam in een enorme energiestoot terug. 'Mam!'

Whiskey jammerde.

Seth aarzelde. Whiskey had hem gered – hij kon de hond niet in de steek laten. Hij zag een steen, raapte hem op en draaide zich om.

De hotdog stormde recht op hem af. Voordat Seth kon wegspringen, zag hij de man als een linebacker in elkaar duiken en naar voren springen om hem te tackelen.

Seth klapte zo hard tegen de grond dat zijn bril afvloog, maar hij wist de steen vast te houden en beukte de man ermee op het hoofd.

'Laat me goddomme lós.'

De man greep Seths hand beet en drukte hem op de grond. Het betonblok kwam aanrennen en trok Whiskey aan zijn halsband mee.

'Echt een aardje naar zijn vaartje, vind je niet?' Het betonblok draaide zijn arm en keek naar de bloederige beet. 'Klotehond.'

Seth gooide zijn hoofd in zijn nek. 'Mam!'

De hotdog greep Seths gezicht beet en probeerde zijn mond open te wrikken om er een zakdoek in te proppen. Zijn voorhoofd bloedde op de plaatsen waar de steen hem had geraakt. Seth klemde zijn kaken op elkaar. Whiskey trok aan zijn halsband en probeerde bij hem te komen. De man kneep Seths neus dicht. Seth schopte en probeerde de knieën van de man te raken, maar naast de menselij-

ke knakworst leek hij wel een wandelende tak. Op het moment dat hij zijn mond opendeed om naar adem te happen, werd de zakdoek naar binnen geramd.

De man greep Seths haar beet, boog zich naar voren en bracht zijn lippen naar Seths oor. 'Ik ga je pijn doen.' Zijn stem was heel dichtbij en maakte vochtige geluiden boven Seths huid. 'Maar eerst doe ik je hond pijn. Met een schroevendraaier.'

Alle kracht stroomde uit Seth weg. Er drukte een zwaar gewicht op zijn borst, en hij kon niet meer vechten tegen de opwellende tranen.

De hotdog glimlachte achter zijn zonnebril. Zijn roze tandvlees glinsterde vochtig toen hij zich tot het betonblok wendde. 'Bellen.'

Zonder bril zag de avondschemering er wazig en troebel uit. Seth hoorde het betonblok in een mobieltje praten.

'Hierheen.'

De hotdog veegde met de rug van zijn onderarm over zijn voorhoofd. 'Enig idee waar dit over gaat?'

Op straat kwam een zwart busje met piepende remmen tot stilstand. Er sprong een man uit die met een stoer loopje naar het bos kwam. Hij was een magere, blanke man, maar hij zag eruit als een gangsta rapper, of een soortgelijk type dat Seth op MTV had gezien. Een vastgeknoopte blauwe bandana om zijn voorhoofd, een ketting die uit de zak van zijn afgezakte spijkerbroek hing, soepel rollende schouders. Hij leek wel een Mickey Mouse Club-versie van een low-rider.

De hotdog bekeek hem alsof de man zich voor een verkleedpartijtje had uitgedost. In zijn ogen was de rapper niet meer dan een zakkenwasser, maar dan wel een gevaarlijke.

Daarna draaide hij zijn dikke worsthoofd weer naar Seth. 'Weet je waar je vader is? Wat hij momenteel doet?'

Seth klemde zijn kaken op elkaar.

'Je mag kiezen. Wil je misschien pijn lijden of verdwijnen?' Hij bestudeerde Seths gezicht en glimlachte weer met zijn vochtige mond. 'Dat dacht ik wel.' Hij keek naar de andere mannen. 'Help hem overeind.'

2

De wind schuurde over het water. Chuck Lesniak haalde een zakdoek over zijn nek. Het groene, schouderhoge gras op de oever wiegde in de bries heen en weer en fluisterde naar hem. *De jackpot.*

De eerste stuurman passeerde hem op de steiger en droeg een koelbox met bier naar de jetboot. Het was een vochtige avond in maart, en het verschoten Manchester United-shirt van de stuurman plakte aan zijn rug. De schipper van de jetboot droeg epauletten en een zeekapiteinspet met een gevlochten goudkleurig koord, ook al waren ze hier meer dan vijftienhonderd kilometer landinwaarts. Hij was een gedrongen Zambiaan met een glimlach ter grootte van een struisvogelei.

Hij zwaaide naar Lesniak. ‘Kom maar aan boord, hoor.’

Hij had een zwaar Tongaans accent en leek oprecht vriendelijk. Op zijn naamplaatje stond WALLY, en hij leek te merken dat Lesniak nerveus was. Chuck was vanavond de enige passagier tijdens de borrelrondvaart over de rivier de Zambezi. Hij had betaald voor een privétochtje.

‘Kom maar. De boot is volkomen veilig. Ik zal het u laten zien. De motor heeft een vermogen van driehonderdvijftig pk en is gebouwd door Chevrolet.’

Kapitein Wally vergiste zich in de reden voor de nervositeit, maar

dat kwam Lesniak wel goed uit. Hij knikte. ‘Gemaakt in de Verenigde Staten. Dan is het wat mij betreft tiptop in orde.’

Lesniak ging aan boord. De boot schommelde en zijn verrekijker danste aan de band om zijn nek. Het was een knots van een speedboot, die ‘jetboot’ werd genoemd om toeristen wijs te maken dat ze een gevaarlijke sport bedreven terwijl ze van een drankje genoten. Hij legde zijn hand op zijn broekzak om te controleren of de flacon er nog in zat. Die flacon was de enige fles die hij vanavond nodig had. De wind siste weer door het gras. *Bijna tijd.*

De eerste stuurman maakte de boot los en kapitein Wally startte de motor, die grommend op gang kwam en uitlaatgassen braakte. Hij zette het gas open en voer soepeltjes weg van de steiger. Wit water kolkte achter de boot.

Boven het tjoeken van de motor uit riep de kapitein naar hem. ‘Ga maar op de boeg zitten, daar is het koeler. En neem een drankje.’

Lesniak liep voorzichtig naar de voorkant van de boot en haalde een biertje uit de koelbox. Een biertje kon geen kwaad. Misschien werd hij er wel rustiger van. *De jackpot. Laatste kans om hem te bemachtigen.*

Hij moest rustig blijven. Als dit lukte, zat hij voor de rest van zijn leven gebakken. Dan kon hij de benen nemen naar Californië. Zuid-Afrika kon de pot op – hij ging nooit meer terug. Hij was alleen maar naar Johannesburg verhuisd om voor het bedrijf te gaan werken, en die baan bestond niet meer. Hij snoof. *Het is geen baan, het is een van malaria vergeven avontuur.* Chira-Sayf en al zijn klinkende beloftes konden hem de rug op. Hij had nooit aan Zuid-Afrika kunnen wennen, al leek Johannesburg op Dallas, sprak iedereen een soort Engels en had hij een Porsche en een huis met een dienstmeisje en een kok en waakhonden en bewakingscamera’s achter de met prikkeldraad en scheermesjes beveiligde muren rond zijn weelderige tuin. En hij had geld gehad – vergeleken met materiaalkundigen in de Verenigde Staten was hij rijk geweest. Tot de baas de stekker eruit had getrokken.

In de zwoele atmosfeer ging de boot sneller varen. De zon hing rond en rood boven het water. Lesniak haalde de kroonkurk van zijn Castle-biertje, gooide zijn hoofd in zijn nek en dronk.

Het bier was ijskoud. Ja, dit had hij verdiend. Dit drankje, deze kans. De flacon voelde warm aan in zijn zak. *De jackpot.*

Waarom had de baas het project stopgezet? Er was slechts één aannemelijke verklaring: hij kon er grof geld mee verdienen. Hij gaf geen zak om de werknemers en ontsloeg iedereen, terwijl de topmannen hun zakken vulden.

Ja, Alec Shepard hield de technologie en het product voor zichzelf en was van plan ze aan god-weet-wie te verkopen. Zo gingen de rijken te werk.

De rivier was reusachtig – bochtig, bijna een kilometer breed, hoog water. In het licht van de zakkende zon leek het water donkerder dan blauw, bijna paars. Hij keek op zijn horloge. Nog tien minuten tot zijn rendez-vous.

Hij was hier nog geen dag. Hij was van Johannesburg naar Lusaka gevlogen en had daar een korte binnenlandse vlucht naar Livingstone genomen, de populairste toeristenplaats van Zambia. Hij had de nacht in een vijfsterrenverblijf aan de rivier doorgebracht, zonder enige aandacht voor de activiteiten die er werden aangeboden – safaritochten, Afrikaanse dansvoorstellingen, wildwatervaren onder de Victoria-watervallen. In plaats daarvan had hij in zijn air-conditioned hotelkamer via de kabel naar het basketbalkampioenschap van de National Collegiate Athletic Association gekeken, Kentucky tegen UCLA. Hij had de jaloezieën dicht gelaten en had last van paranoia, ook al was Californië zeventienduizend kilometer ver weg en bevond hij zich in het midden van zuidelijk Afrika.

Als je op een eerder gemaakte afspraak terugkomt en bij een nieuwe deal de tussenpersoon probeert te schrappen, doe je er goed aan om over je schouder te kijken.

Zijn contactpersonen hadden twee redenen gehad om deze plek uit te kiezen. Ten eerste zaten Livingstone en het Mosi-O-Tunya National Park vol Europese toeristen en zouden een paar extra blanke gezichten niet opvallen. Ten tweede was dit een zeer geschikte plaats om iets over een grens te smokkelen.

Hij was al zo ver gekomen. Hij had de flacon uit het laboratorium en uit Zuid-Afrika weten te krijgen. Nu zou de overdracht bijna plaatsvinden. Hij mocht dit niet verknallen.

Er verschenen zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. Hij was een forse man, en hij begon last te krijgen van de hitte. Hij veegde met zijn zakdoek over zijn voorhoofd en dronk de rest van het bier in één teug op. *Ontspan je*. Tijdens het rendez-vous mocht hij niet stijf van de spanning staan. Als hij een nerveuze indruk maakte, zouden ze hem niet alleen een amateur, maar ook een makkelijk doelwit vinden.

De bries liet het wateroppervlak rimpelen en veranderde het in zilver. Hij tilde de verrekijker op en tuurde de zuidelijke waterlijn af. Bij het hoge gras op de oever dobberde een kano in het water. Inlandse vissers. Een brugschip tufte stroomopwaarts, een cocktailcruise bij zonsondergang met zonverbrande Nederlandse en Japanse toeristen aan boord, rijke mensen die waarschijnlijk daarginds in Zimbabwe in het Victoria Falls Hotel logeerden. Het beeldschone, vreselijke, verpeste Zimbabwe – te gronde gericht door hebzucht en extreem egoïstische wreedheid. Genaaid door – hoe noemde je dat? De politiek.

De politiek, die had zijn toekomst bijna geruïneerd. Hij was een slimme kerel, dat zei iedereen. Hij zei het elke ochtend tegen zijn eigen spiegelbeeld: *Je bent slim. Je bent belangrijk*. Het project was belangrijk. Het was misdadig om het stop te zetten.

Maar dat ging hij nu rechtzetten. Het werk van het bedrijf zou niet zomaar in een of ander zwart gat verdwijnen. Hij zou zorgen dat het in handen kwam van mensen die het goed konden gebruiken. Zijn vergoeding zou een beloning voor verleende diensten zijn.

En als hij het in een corrupt land overhandigde, wist hij zeker dat de rest van de wereld het niet zou opmerken.

Het zonlicht glinsterde op het water. De rivier leek wel een spoor kwik dat over de onmetelijke groene vlakte stroomde. Wat stond er ook weer in de brochure van het hotel? Als het rivierwater zo hoog stond, viel er per minuut meer dan zeshonderd miljoen liter water over de rand van de watervallen. Ongelooflijk.

Hij haalde nog een biertje uit de koelbox. Hij moest het hoofd koel houden en laten zien dat hij hier genoeg lef voor had. Hij probeerde de kroonkurk van het flesje te halen, maar de flesopener klapperde tegen het glas. Misschien kwam het geratel wel van de grote Chevy-motor, maar hij dacht van niet.

Kapitein Wally stuurde de boot met een wijde bocht naar het midden van de rivier. In de verte vloog een zilverreiger op van een eiland, oogverblindend wit tegen het paarse water en de groene oevers. Boven hem had de hemel de blauwe tint van geglazuurd keramiek.

Op dit moment begon voor de meeste mensen de reisdocumentaire. *Kijk, daar zwemt een nijlpaard. Ziet u die boomstam? Dat is geen boomstam, maar een krokodil.* Maar Lesniaks instructies waren heel duidelijk geweest: niet praten. Hij had voor de boottocht betaald.

Hij had extra betaald voor de stopplaats die ze zouden aandoen. Hij keek weer op zijn horloge. Over twee minuten zouden ze oversteken naar Zimbabwaans grondgebied. Hij dronk de helft van het bier op en bereidde zich voor.

Dit was de juiste beslissing. Dit was belangrijk. *De jackpot.*

Terwijl ze over het water stuurden, tuurde hij naar de oever, waar hij een dichte strook gras, acaciabomen en een smal zandstrand zag. Stroomafwaarts zag hij een andere jetboot in hun richting racen.

De boot kwam zelfs recht op hen af. Kapitein Wally nam wat gas terug.

Lesniak keek fronsend over zijn schouder. ‘Wat is er aan de hand?’

Kapitein Wally glimlachte. ‘Mijn neef. Vorige week heeft hij zestig liter brandstof geleend. Nu betaalt hij me terug.’

De andere boot maakte een wijde bocht en trok een wit spoor over de rivier. Daarna ging hij langzamer varen en zakte hij diep weg in het water. De schipper zwaaide loom. Een passagier met een honkbalpetje zat met zijn armen over elkaar onderuitgezakt naast een vishengel op de boeg. Hij stuurde naar de zuidelijke oever en had er zo te zien geen moeite mee dat zijn tocht werd onderbroken voor familie zaken. Het was alsof hij dacht: *we zijn in Afrika. Laat maar gaan.* De boot kwam langs en de schipper riep iets in het Tonga. Kapitein Wally lachte. Lesniak tilde de verrekijker op en speurde de oever weer af. Waar was zijn contactpersoon?

De boot schommelde, en vanuit zijn ooghoek zag hij de eerste stuurman van kapitein Wally op de andere boot springen om de

jerrycans met brandstof te pakken. Hij stelde de verreijker scherp. Daar! In de verte reed een Nissan Pathfinder stapvoets door het hoge gras naar het strand. Zijn hart begon te roffelen als een trommel.

De Pathfinder was bemodderd en had Zimbabwaanse kentekenplaten. Even was hij teleurgesteld, maar wat had hij dan verwacht? Diplomatieke kentekenplaten? Of een paar zachte dobbelstenen met het logo van de geheime dienst aan de achteruitkijkspiegel?

Iets. Hij had gehoopt dat hij zou zien voor wie zijn contactpersoon werkelijk werkte. Een Amerikaanse of Europese inlichtingendienst, de Israëli's, of misschien een groep nog verder naar het oosten.

De boot schommelde weer, en de romp weergalmde toen er voeten op het dek sprongen. Achter hem werd er weer iets in het Tonga gezegd. *Laat die familieroddels maar zitten, schipper. We moeten verder.*

De motor brulde, en de boeg van de boot kwam omhoog en boog scherp af van kapitein Wally's neef. Ze voeren recht naar het midden van de brede rivier.

Lesniak draaide zich om. 'Vaar naar de oever, dat is de man...'

De wind klapperde tegen Lesniaks overhemd. De motor gromde, diep en dreigend. De boot stuitte over het water.

Kapitein Wally stond niet meer aan het roer. Kapitein Wally was niet meer aan boord. Hij en zijn stuurman stonden op de jetboot van de neef, die in de verte snel kleiner werd.

Aan het roer stond de passagier van de neef.

Lesniak omklemde het bierflesje, dat klammig aanvoelde. Zelf was hij ook klammig.

'Jij?' vroeg hij.

De man aan het roer droeg een spijkerbroek, een zwart T-shirt en een nog zwartere zonnebril. Door het felle licht van de zonsopgang achter hem kon Lesniak niet zien waar hij naar keek. Het was niet eens te zien of hij überhaupt ogen had. Hij was mager en pezig, met een grimmige mond in een zongebruind gezicht. Hij had zijn honkbalpetje afgezet en zijn koperrode haar glinsterde in het zonlicht.

De boot sneed soepeltjes door de gezwollen rivier. Door de wind en het opspattende water voelde het zweet op Lesniaks rug koud aan. Hij zag de zuidelijke oever steeds kleiner worden. Hij zag de Nissan Pathfinder voorbij flitsen. *De jackpot...*

‘Waar ga je heen?’ vroeg Lesniak.

De man bleef gelijkmatig gas geven. Langzaam draaide hij zijn hoofd, tot zijn zonnebril zich op een punt tussen Lesniaks ogen leek te focussen. Het bierflesje glipte uit Lesniaks vingers, viel op het dek en rolde met veel kabaal heen en weer.

‘Ik kan het uitleggen,’ zei hij.

De man draaide aan het roer en stuurde de boot naar een groep eilandjes. Ze verlieten de brede stroom van violetkleurig water en voeren in volle vaart naar een smal kanaal tussen dichtbegroeide eilandjes vol bomen. Zilverreigers zaten als enorme bloesems op de takken. De man zette de gashendel in de neutrale stand en de boot zakte dieper in het water.

Hij staaarde naar Lesniak. ‘Geef hier.’

Lesniaks borstkas rees en daalde. Overal om hem heen doemden witte vleugels op. Het stonk er zo vreselijk naar vogelpoep dat hij kokhalsde.

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

‘We weten allebei dat je liegt. Geef hier.’

Lesniak drukte de rug van zijn hand tegen zijn neus. Hij voelde zijn moed en zelfverzekerdheid verschrompelen.

Hij had nooit de moeite genomen om de naam van deze man te achterhalen.

Hij kende hem alleen maar als Rusty. Zo noemden ze hem allemaal – Rusty de herdershond. De herder. De babysitter. De ingehuurse kracht, een veredelde loopjongen, een man die kwam opdagen als de kopstukken langskwamen. Een kerel die niet wilde deugen, had hij gehoord, iemand die door een familielid was gematst met een luizenbaantje als kinderjuf voor leidinggevenden en techneuten die voor het bedrijf op pad gingen.

Daar klopte niets van. Deze man was geen kinderjuf. Waarom was het Lesniak nooit eerder opgevallen dat Rusty een kwaadaardige, kille klootzak was?

‘Ik heb het niet,’ zei hij.

‘De bewaker van het lab heeft gepraat. Ik weet dat je het hebt meegenomen.’

De boot draaide met de stroming mee. Rusty de herdershond draaide aan het roer om de boeg stroomafwaarts te laten wijzen. ‘Wie heeft je benaderd?’

In de bomen zetten vogels hun veren op. Overal witte vleugels, wezenloze ogen die allemaal keken, maar hem niet zagen. Lesniaks mondhoeken gingen omhoog en tot zijn ontzetting besepte hij dat hij glimlachte. *Hou op*, zei hij tegen zichzelf. *Je ziet eruit als een idioot*. In een reflex ging zijn linkerhand naar de zak van zijn katoenen broek om aan de flacon te voelen. Hij bleef grijnzen. Als hij daarmee ophield, zou hij in tranen uitbarsten.

Dit was *zijn* kans. Door *zijn* zweet, vernuft en bereidheid een risico te nemen was het hem gelukt hier met het product te zijn. Dit was *zijn* jackpot.

De boot gleed onder graaiende takken door. De lucht was vochtig en bedompt. Onder de dreun van de Chevy-motor hoorde Lesniak een ruisend geluid. Misschien was het zijn eigen bloed, dat zijn aderen probeerde te ontvluchten.

‘Wie heeft je ingehoord?’ wilde de herdershond weten.

Hij moest dit voorzichtig aanpakken. Hij schraapte zijn keel. ‘Zeg maar wat jij te bieden hebt.’

Rusty’s zonnebril reflecteerde de zonsondergang niet. De glazen waren aardedonker, gitzwart, ondoorzichtig. Rusty sprak langzaam.

‘Je hebt me alleen maar last bezorgd. Vertel me dus maar wie je heeft ingehoord en geef het dan aan mij.’

‘Wat?’ Lesniak knipperde met zijn ogen. Last? Zo hoorde je toch niet te onderhandelen? ‘Ik meen het, zeg maar wat je te bieden hebt. Met mij kun je alle kanten op.’

Rusty duwde tegen de gashendel en draaide het roer achteloos naar rechts. Ze voeren weg van de vogeleilanden en zetten koers naar het brede gedeelte van de rivier. *Mijn bemel*. De toeristenbrochures hadden gezegd dat de Zambezi op dit punt ruim anderhalve kilometer breed was, maar daar had hij zich geen voorstelling van kunnen maken. Het ruisende geluid klonk hier harder. Niet

zijn bloed, maar miljoenen tonnen water die over de rotsen door de zoveelste bocht stroomafwaarts raasden.

De wind schuurde als een kaasrasp over Lesniaks gezicht. Hij veegde met zijn hand over zijn bovenlip. ‘Doe maar een voorstel. Ik sta ervoor open. Wat ik heb, is onversneden. Puur. Loepzuiver...’

Rusty boog zich naar voren. Misschien pakte hij een biertje. Misschien was het allemaal een grap.

Toen hij zijn rug rechtte, had hij een jachtgeweer in zijn handen.

Natuurlijk. In het hotel luierden meisjes in bikini bij het zwembad en droegen de kelners ijskoude drankjes met roze parasolletjes aan. Maar hier hadden alle reisgidsen een jachtgeweer bij zich, omdat ze goddomme door de Afrikaanse wildernis langs de oevers van een wildpark voeren.

Hoe kon hem dit nu overkomen? Hij was een eersteklas materiaalkundige. Hij had aan DeVry een associate degree behaald en speelde softbal in het bedrijfsteam. Hij was een normale Californiër, een man die gewoon behoefte had aan een BMW, een leuk huis in Los Gatos, een beetje erkenning en die verrekte *jackpot*.

Rusty richtte de loop van het geweer op Lesniaks borst. ‘Je geeft het nu aan mij, en daarna vertel je me wie hierachter zit.’

De herdershond had zich tegen zijn kudde gekeerd.

Lesniak kreeg de kriebels. Voelde zich naakt. Zag dat de mond van het geweer op zijn dikke, zwetende buik was gericht. *Zeg iets. Wees een kerel.* ‘Want anders?’

‘Want anders geef je het toch wel aan mij.’ Rusty’s gezicht was uitdrukingsloos. ‘En dan heb ik “geven” heel ruim opgevat. Misschien komt er van jouw kant vrije wil bij kijken, misschien ook niet. Zeg jij het maar.’

‘Je kunt me niet doden. Kapitein Wally, zijn eerste stuurman en zijn neef hebben je gezien. Zij zijn getuigen.’

De loop bleef strak op zijn borst gericht.

Het begin van een jammerkreet welde op in Lesniaks keel. Rusty had hen omgekocht. Natuurlijk. Wat zouden die Zambianen per dag verdienen? Hooguit een dollar of twee. Waarschijnlijk had hij hen omgekocht voor de prijs van een Big Mac.

En niemand wist dat Lesniak hier was. Op zijn werk had hij gezegd dat hij in Londen een paar dagen vakantie ging vieren voordat hij terugkeerde naar de Bay Area, waar hij woonde. In het hotel had hij vandaag aan niemand verteld dat hij een boottochtje ging maken. En hij had bij kapitein Wally een valse naam opgegeven.

Het zou weken duren voordat iemand hem miste.

In de verte zwol het geluid van snelstromend water aan tot een donderend geraas. Lesniak keek stroomafwaarts. Achter een met bomen begroeide bocht vermengde de lucht zich met een dikke mist, waar hij niet doorheen kon kijken. Zijn gedachten waren echter glashelder.

Rusty de herdershond was hierheen gekomen om de flacon op te halen. Misschien voor hemzelf, misschien voor de baas, misschien voor een van de groepen die hun ziel en zaligheid voor de inhoud zouden verkopen.

Of Rusty de flacon zou afpakken voordat hij Lesniak doodschoot, deed er niet toe. De man was van plan hem te doden.

Lesniak dook naar de zijkant van de boot en sprong.

Hij kwam hard op zijn buik terecht, en het water verzwolg hem alsof hij door een draak was ingeslikt. De stroming stuwde voorwaarts en sleepte hem sneller mee dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Hij deed in een reflex zijn ogen open en zag alleen maar een blauw halfduister. Hij maaide met zijn armen en kwam snakkend naar adem boven water.

De rivier, die was opgezwollen door de zomerregens, liet hem op en neer golven alsof hij een doorn in de kille huid van de draak was. De kust was een verre strook groen gras. Hij sloeg wild met zijn armen en worstelde om zijn hoofd boven water te houden terwijl de rivier hem meesleepte.

Tien meter naar links voer de boot met hem mee.

O god. Hij trapte en voelde de flacon tegen zijn been stoten. Zijn kleren en schoenen trokken hem omlaag. De boot kwam naast hem varen.

‘Geef me je hand,’ zei Rusty.

‘Schiet me niet dood.’ Een golf tilde hem op, en in de verte zag

hij een groep piepkleine eilandjes. Aan de waterkant waren ze dichtbegroeid met bomen waarvan de takken in het water hingen.

‘Je hand,’ schreeuwde Rusty.

Als hij onder de laaghangende takken kon komen, kon Rusty hem niet meer bereiken. Lesniak zwom erheen. Hoestend en proestend bracht hij uit: ‘Als je schiet, verdwijnt de flacon met mij onder water.’

‘Als je sterft, blijf je drijven. Lang genoeg om je uit het water te halen,’ zei Rusty. ‘Dood of levend, je zult me het spul geven. Kies zelf maar.’

Er ontsnapte een snik aan Lesniaks mond.

‘Luister. Ik wil wel ruilen. Als je mij het spul geeft, geef ik jou de jetboot.’

Lesniak zwaaide woest met zijn armen. In het snelstromende, golvende water zag hij de eilandjes het ene moment wel, het andere niet. Als hij onder de takken kon komen, kon hij zich verbergen.

Zijn armen waren loodzwaar, zijn longen brandden, het water klotste in zijn mond. Hij hoestte, keek vooruit, zag golven, takken, een boomstam. De eilandjes kwamen dichterbij.

De boomstam bewoog zijn staart.

Hij schreeuwde. Er joeg zo veel adrenaline door zijn lijf dat de zonsondergang wit werd. De staart zwiepte de andere kant op. De krokodil dreef vlak voor hem. *O god o god...*

Jammerend draaide hij zich om. De rivier stuwde hem in de richting van de krokodil.

De boot kwam naast hem varen. Rusty schreeuwde: ‘Kom aan boord. Vlug.’

Lesniak sloeg op het glasfiber van de romp en zijn handen gleden weg. Hij dreigde hysterisch te worden. Het geluid in zijn oren bestond uit Chevy-motor, snelstromend water en zijn eigen paniekerige snikken. Hij klauwde naar het gladde glasfiber en probeerde met zijn vingernagels grip op de natte zijkant van de boot te krijgen.

Een hand pakte zijn pols. Rusty begon hem omhoog te trekken.

Lesniaks benen sleepten door het water. Hij greep Rusty’s onderarm beet. ‘Haal me eruit. Haal me eruit.’

Rusty kreunde van de inspanning. ‘Grijp de rand van de boot beet, niet mij.’

Lesniak schopte wild met zijn benen en spitte met zijn nagels in Rusty’s onderarm. ‘Laat me niet vallen. De krokodil...’

Rusty zette zich schrap en trok Lesniak half uit het water. Lesniak trappelde als een propeller. Toen hij gek van angst opkeek, zag hij dat hij zo hard met zijn nagels over Rusty’s onderarm krabde dat er bloed over diens huid liep.

O god. Rusty was niet groot genoeg om hem aan boord te hijsen. Lesniak was zeker twintig kilo zwaarder dan hij. Hij begon harder te hijgen. Zijn voeten hingen nog steeds in het water en *o god de krokodil, de krokodil...*

De boot wiebelde en begon te draaien. Over het glibberige dek gleed Rusty naar hem toe. Lesniak schreeuwde en probeerde in Rusty’s arm te klimmen.

‘Laat mijn arm los, grijp de boot en laat me je aan boord...’ bracht Rusty hijgend uit.

‘Help me!’ schreeuwde Lesniak.

Rusty greep Lesniaks riem beet. Lesniak voelde dat hij omhoog werd gehesen – zijn schouders kwamen boven de zijkant uit, zijn buik stootte tegen de rand van de romp. Hij schopte hulpeloos en probeerde zijn beide voeten uit het water te wurmen. De boot draaide loom rond en deinde op de stroming van de rivier. Hij graaide naar Rusty, klauwde naar zijn overhemd, haalde uit met zijn hand en sloeg Rusty’s zonnebril van zijn gezicht. Hij moest uit het water zien te komen. Hij hilde, hij hoorde zichzelf, hij kon niet meer ophouden.

Rusty kreunde van de inspanning. ‘Verzet je niet tegen me, anders trek je mij overboord en verdrinken we allebei.’

Lesniak wriemelde een knie over de rand. Zijn schouders zakten terug in de richting van het water. Ze draaiden rondjes. Zijn rechtervoet tintelde. *De krokodil, o jezus, de kaken de tanden de afschuwelijke pijn...* Hij gleed weer van de romp af. Rusty greep hem vast en wist grip te krijgen op zijn broekzak.

De broekzak scheurde open. De flacon viel eruit en belandde op het dek.

Lesniak staarde ernaar. De boot bleef sloom ronddraaien. De flacon glinsterde in de zon. Rond de schroefdop zag hij belletjes.

O shit.

Er schuimden belletjes onder de dop van de flacon vandaan. Het zegel was verbroken.

De boot deinde. De flacon gleed over het dek. Nee, nee – als er een golf over de boot heen spoelde, kon de flacon overboord vallen. Lesniak liet Rusty's arm los en probeerde de flacon te pakken. Dit was zijn toekomst, alles wat belangrijk en goed was en die verdomde jackpot en...

'Ik kan je niet houden,' schreeuwde Rusty tegen hem. 'Hou je aan de romp vast.'

Ik peins er niet over, nog in geen miljoen jaar. Als hij dat deed, zou Rusty de flacon pakken en zou hij hem nooit terugkrijgen en zou iedereen erachter komen en...

De flacon glinsterde. Hij strekte zijn vingers ernaar uit om hem te pakken.

De boot rolde abrupt opzij. Lesniak kon zich niet meer vasthouden en viel als een boksak terug in het water.

De stroming nam hem mee. Hij kwam boven water en draaide zich koortsachtig om. Hij werd weer snel meegevoerd, weg van het rijtje eilanden. In zijn oren weerklonk een oorverdovend kabaal. Het was niet meer het geluid van de motor, maar het water, het geluid van water dat met enorme hoeveelheden over de rotsen raasde.

Op de boot had Rusty de flacon. Terwijl hij op de draaiende boot zijn evenwicht probeerde te bewaren, schroefde hij de schuimende dop strakker dicht en stopte hij de flacon in de achterzak van zijn spijkerbroek.

Lesniak staarde verbijsterd naar hem. Rusty worstelde zich terug naar het roer van de speedboot. Hij veegde zijn bebloede arm af aan zijn overhemd, draaide aan het roer en voer stroomafwaarts. Met hoge snelheid. Recht op hem af.

Shit, o nee... Met die zware Chevy-motor en een glasfiber romp die zijn hoofd als een theekopje zou verbrijzelen. Lesniak draaide zich om en begon aan een laatste, onbeheerste poging hem voor te blijven. Het water stuwde hem voort.